

Odhalení mystéria „voni“

Jsem na světě dostatečně dlouho z pohledu hladkých hrdel, jasných očí a pružné postavy. Avšak velice krátce z pohledu odhalení mystéria „voni“.

Od samého začátku, co jsem pobrala rozum, o nich slyším. „Voni říkají, že má být hezky.“ „Voni povídali, že bude brzo válka.“ „Voni hlásili, že přijde mráz.“ „Voni říkají, že bude konec světa.“

Každý se vyděsí, sklapne podpatky a udělá potřebná opatření hned poté, kdy zjistí, co řekli „voni“. Například, koupí si sluneční brýle, zabezpečí se těstovinami a trvanlivými konzervami, naplete teplé ponožky nebo dá na modlení. *Voni* mají velkou váhu.

Při cestě autobusem na venkov, kdy jsem zírala zamženýma očima skrze okna na východ slunce, nastoupily dovnitř v jedné vesnici babičky, jedoucí na ranní nedělní mši. Na sobě kostýmky z nesavé textilie, šikovní účesy, kterým se říkalo za mých mladých let „udělaná hlava“, v rukou taštičky a na nohou sváteční botičky.

Celou cestu se občerstvovaly tím, co *voni* povídali. Povídali toho tolik, že nechápu, proč nejsou *voni* ministři všech spravedlností, práv a školství. Když vystoupily babičky, nastoupil starší pán, vrstevník řidiče, řídícího s jednou rukou v sádře, protože - jak jsem se dozvěděla - „sem si ji ufíknul flexkou“, ale ani tady nebylo jinak, než že „voni říkali, že když se dělá s flexkou, musí bejt jeden vopatrněj“.

„Moc těch kostelníků není, samý kostelnice,“ odtušil příšedší pasažér, když se díval za babičkami, které opouštěly společně se svými katastrofami v hlavičkách jako makovičkách bezpečí autobusu, „voni říkají, že je to tak všude“.

Někdy v líném pozdním odpoledni, když jsem chodila lesem, mne zarazilo strašlivé řvaní. Nebyli to *voni*? Nee, říkala moje sestra, to dělají jeleni v říji. Nebo daňci v oboře. Oddechla jsem si. Uff. Nebyli to *voni*. Sestra ale zvedla obočí a dodala: „Voni říkají, že když je jelen v říji, je nebezpečnej“.

Švagr vyprávěl o tom, že *voni* chtějí, aby bylo všecko zásobené a dávají tam chleby i před zavřením supermarketu /pracuje v něm jako ostraha/.

Uvědomuji si, že bojuji s větrnými mlýny, že možná přijdu o poslední zbytky rozumu, avšak, ačkoliv je to nerovné poslání, protože nepřítel není znám a nosí všechny možné masky, rozhodla jsem se, že odhalím, kdo jsou *voni*.

Kde žijí? Co je zajímavé? Jaké jsou národnosti? Patří k Evropské unii? Jaké je jejich vyznání? Vědí *voni*, co vlastně působí, když říkají? Tuší vůbec *voni*, o čem vlastně mluví?

Při zkoumání jsem zašla na návštěvu a kamarádka mi předložila časopis se slovy: „*Voni* tady píšou, že osamocení není totéž co samota.“

Vzdávám se. Mohla bych bojovat, kdyby jenom *voni* mluvili. Ale, hééérdek, *voni* taky píšou! A píšou dobře! Například, co se týká samoty, nelze pochybovat, že to *voni* prozkoumali a nastudovali!

Poslyšte. Kdybych zemřela nějakou podivnou náhodou, nikdy se nezmiňujte, že *voni* to říkali. Kdyby to byla zákeřná nemoc, proboha, neříkejte, že *voni* píšou, že to bývá natotata a rychle.

Nechci, aby *voni* o tom věděli. Když nevím, kdo to je, kde ty rozumy bere, nechci, aby se mi míchal do života, natož do smrti.

Pořád ale doufám, že než to tu zakončím, odhalím, kdo *voni* jsou. A pak!

Všem povím, že *voni* toho zas tak moc nevědí.

Povídají kdeco, ale v jednom kuse se pletou.

A pak zaseji každému do hlavy kacířskou myšlenku: Jsou *voni* vůbec?

Hmmm?

Důvod k zamyšlení.

Protože jestli *voni* nejsou, pak musíme my říkat, my vědět, my povídat, my psát.

Možná bychom pak převzali zodpovědnost za sebe a *voni* by jen zírali.

Nebo ne?